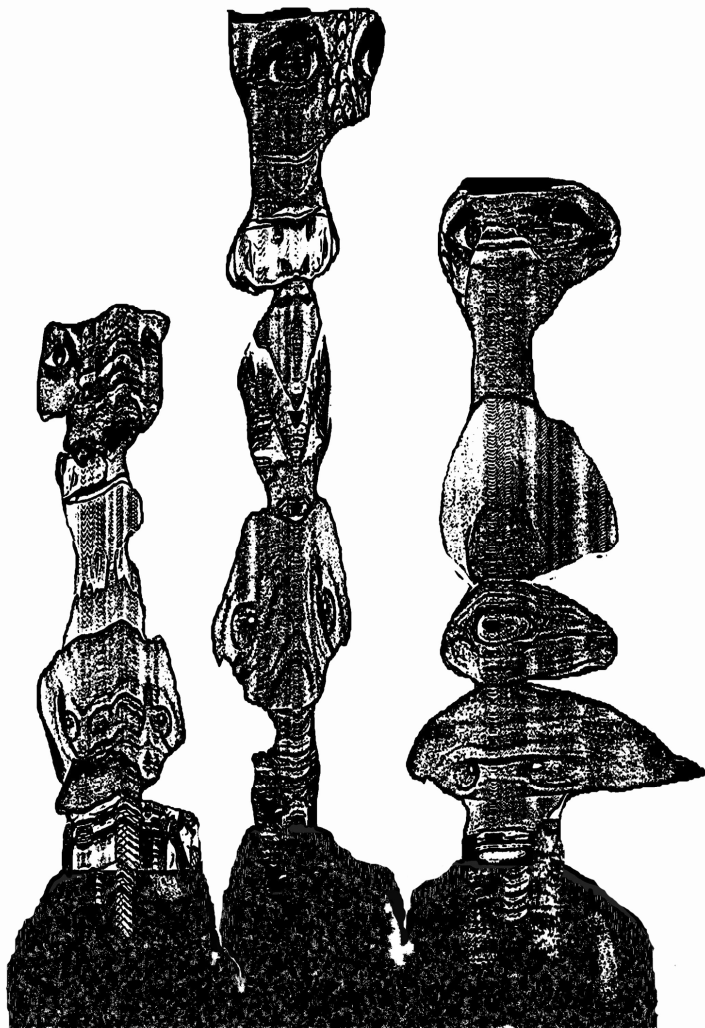
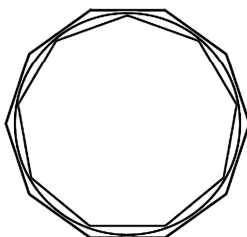

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΓΕΩΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΟΜΟΡΦΩΣΗ

εισαγωγή στη γεωπνευματική διαδικασία
και την ιδιομόρφωση

α' και β' μέρος

γραφείο ανάπτυξης της γεωπνευματικής διαδικασίας
και της ιδιομόρφωσης

πρώτο μέρος

Στην πρόταση της γεωπνευματικής διαδικασίας και της ιδιομόρφωσης το σύμπαν, αυτό που φαντάζει να τα περιέχει όλα και μέσα στο οποίο βρίσκονται τα πάντα, αποτελεί τον κόσμο ως η καταστροφή των εγκαταστάσεων που μεγιστοποιούνται. Ως η θέση του χώρου, που αυτές αναπτύσσονται. Ως όλες αυτές οι θέσεις και η διευθέτησή τους, συγκροτώντας το ένα, συμπαγές και ομοιογενές όλο.

Τα σώματα δεν υπάρχουν σε διάκριση μεταξύ τους ως αντικείμενα καθαυτά, αυτοτελή, ξέχωρα και ξεχωριστά το ένα από το άλλο. Τέτοια εμφανίζονται πρώτον ως συμπέρασμα της ανθρώπινης αντίληψης, διαχειριζόμενη τις αισθήσεις, στην απόπειρα της να κατανοήσει το μικροπεριβάλλον της και δεύτερον – με αμφίδρομη σχέση οι δύο περιπτώσεις – σε παγιωμένες φιλοσοφικές πεποιθήσεις, πολιτικές απόψεις, θρησκευτικά δόγματα και οικονομικο-κοινωνικά συστήματα, τα οποία λιγότερο ή περισσότερο στηρίζονται και υποστηρίζουν το σχήμα τύπου:

*άτομο > μονάδα > όριο > σύνορο > κατηγορία >
ιεράρχηση*

Όπως τα αντικείμενα δεν υφίστανται ως ασυνέχειες και τα γεγονότα σε αναλογία δεν αποτελούν περιορισμένα και απομονωμένα το ένα από το άλλο συμβάντα. Για τις διακρίσεις και σε αυτή την περιοχή ισχύουν οι δύο προαναφερόμενες συνθήκες. Τα φαινόμενα και τα τεκταινόμενα στην γεωπνευματική διαδικασία και την ιδιομόρφωση είναι το ένα, καθολικό και πολυδιάστατο γεγονός.

Αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως μετακίνηση ενός αντικειμένου από ένα σημείο Α προς ένα άλλο σημείο Β, δεν είναι παρά η στον χρόνο – ως ανάπτυξη του χώρου – σταδιακή και συνεχή μεταβολή της δομής του όλου. Μία διαρκής διαδικασία έλλειψης και συμπλήρωσης, υπό το καθεστώς του δυναμισμού κίνησης. Ο βασικός αυτός

μηχανισμός του γεγονότος προκαλεί συσσωρεύσεις, μετατοπίσεις, συνδέσεις και διαλύσεις των στοιχείων του όλου στην περιοχή μεταξύ του σημείου Α και Β, επηρεάζοντας στην συνέχεια το περιβάλλον της περιοχής και εντέλει το όλο. Η διαδικασία αυτή μας φανερώνεται στις καταστάσεις της ύλης (στερεή - υγρή - αέρια), στο βαθμό διαφάνειάς της, στις διαφορές της υψής της και στις μεταβολές της θερμοκρασίας της.

Ο όλος χώρος, ο χώρος του όλου είναι ένας γεωπνευματικός χώρος.

Η βάση της πρότασης της γεωπνευματικής διαδικασίας και της ιδιομόρφωσης είναι η έρευνα του χώρου όπου το γεγονός επιδρά στο όλο και αντίστροφα.

Στο επίθετο γεωπνευματικός αποτυπώνεται η δημιουργία της λέξεως πάνω στην οποία θα εφαρμόζεται, θα συσσωρεύεται και θα φορτίζεται η έννοια, της από εδώ και στο εξής απόπειρας ταύτισης της ύλης και του πνεύματος σε ένα μοναδικό σώμα, στο ένα και το αυτό σώμα της λέξης του γεωπνευματικού της γεωπνευματικής έννοιας. Ταύτισης ως μίας ανένα εναλλασσόμενης και σύγχρονης εσωτερίκευσης και εξωτερίκευσης της ύλης στο πνεύμα και αντίστροφα.

Όπως αντιλαμβανόμαστε το φως ως το ίδιο ένα αντικείμενο, είτε εκδηλώνεται ως κύματα είτε ως σωματίδια, αναλόγως θεωρείται ότι το πνεύμα και η ύλη, το όλο και το γεγονός αποτελούν εκδηλώσεις του ίδιου αντικειμένου, του όλου-γεγονότος ως η συνέχεια. Έτσι ώστε κάθε δίπολο όπως γέννηση-θάνατος, πλήρες-κενό να λογίζονται ως εκδηλώσεις της συνέχειας.

Η Γαία που σμίγει με τον Ουρανό. Ο άνθρωπος μεταξύ ουρανού και γης, το ανθρώπινο σώμα αγωγός του ουρανού με τη γη.

Η γη ως αρχέγονο σύμβολο της ύλης, του στερεού και του σταθερού. Αυτό που το διακρίνουμε και το ορίζουμε. Η βάση, πάνω στην οποία στηρίζομαστε. Το χειροπιαστό.

Και ο ουρανός, που διαρκώς πνέει πάνω απ' τα κεφάλια μας, ως σύμβολο του πνεύματος, της ψυχής, της ιδέας και του ονείρου. Αυτό που πάντοτε κινείται και πάντοτε μας διαφεύγει. Το άυλο, που δε το ορίζουμε παρά μόνο το φανταζόμαστε. Το άπιαστο. Η γεωπνευματική έννοια ως φορέας του ανέμου στέκομαι.

Στον γεωπνευματικό χώρο του όλου, μπορούμε αξιωματικά να ορίσουμε επιμέρους μεγέθη γεωπνευματικών χώρων. Ο κάθε άνθρωπος ως γεωπνευματικός χώρος, το σύνολο των ανθρώπων ως άλλος, το σώμα της ανθρωπότητας, η ανθρωπότητα και η γη, ο άνθρωπος και το ζώο. Η γεωπνευματική διαδικασία και η ιδιομόρφωση ισχύει για οποιοδήποτε σύστημα αρκεί κάποιο υποσύστημά του να σχετίζεται με τον άνθρωπο και το ανθρώπινο.

Θα ξεκινήσουμε αναλύοντας τον άνθρωπο ως γεωπνευματικό χώρο και διαδοχικά διάφορα άλλα συστήματα, συσχετίζοντάς τα μεταξύ τους για να καταλήξουμε να συνθέσουμε τον ενιαίο, τον ένα γεωπνευματικό χώρο του όλου.

Η έλευση της ύπαρξης, η γέννηση του ανθρώπου, το έτος μηδέν του καθενός, σηματοδοτεί την αρχή της δημιουργίας και της περαιτέρω ανάπτυξης του γεωπνευματικού του χώρου μέσω της γεωπνευματικής διαδικασίας και της ιδιομόρφωσης. Με τη γέννηση ξεκινάει η διόγκωση της ύπαρξης σε κάποιο σημείο του όλου. Το αρχικό αυτό σημείο προοδευτικά μετατρέπεται στο εσωτερικό κέντρο, από το οποίο αναπτύσσεται και επεκτείνεται προς κάθε κατεύθυνση και προς κάθε εξωτερικό σημείο η ύπαρξη. Ξαν ένα συμπαγές πολύμορφο μπαλόνι, το οποίο φουσκώνει μέσα σε ένα ανάλογο αλλά μεγαλύτερο τέτοιο μπαλόνι. Όπως ο χώρος της ύπαρξης επεκτείνεται προς όλες τις διευθύνσεις, έτσι και ο χρόνος - ως συνέχεια - κατά τον οποίο συντελείται η επέκταση αυτή, εκδηλώνεται σφαιρικά ως ανομοιόμορφη ανάπτυξη ενός πολύεδρου αστεριού με καμπύλες ακμές και στρογγυλεμένες κορυφές, υπερβαίνοντας μία γραμμική αλληλουχία επεισοδίων, απόρροια του αδιάρρηκτου γεγονότος.

"είμαι χρόνος όσος χώρος."

"η μέρα ως ανάρμοστη νύχτα."

Ένα σώμα και ένα πνεύμα συγκροτούν έναν αρκετό άνθρωπο, ο οποίος γεννιέται ως ένας καινούργιος χώρος, που συμπιέζει και συμπιέζεται από τον υπάρχον μέχρι εκείνη τη στιγμή χώρο. Ο γεωπνευματικός χώρος του κάθε ανθρώπου αποτελεί τη γεωπνευματική όψη της αντίστοιχης σωματικής του όψης. Το σώμα του ανθρώπου είναι η αιώνια μήτρα του γεωπνευματικού του χώρου. Ένας γεωπνευματικός χώρος στέρεος εξωτερικά και όσο τον διατρέχουμε από κάθε σημείο, κάθε μοίρα, κάθε πόρο της επιδερμίδας προς το αρχικό σημείο-εσωτερικό κέντρο, περνάμε βαθμιαία από την στέρεα, στην υγρή και προσεγγίζουμε εσχάτως την αέρια κατάσταση της υπόστασης του ανθρώπου. Διανύοντας συγχρόνως την έκταση από το πραγματικό και αισθητό προς το φανταστικό και συμβολικό. Στον άνθρωπο σμίγει το πραγματικό με το φανταστικό.

Κάθε εξωτερικό σημείο του ανθρώπινου σώματος είναι και μία δίοδος εσωτερίκευσης, διάλυσης του εξωτερικού γεωπνευματικού χώρου στον εσωτερικό γεωπνευματικό χώρο μέσω των πέντε αισθήσεων.

Από τα ανοίγματα της όρασης, της όσφρησης, της ακοής, της γεύσης και της αφής εισέρχονται, από την πρώτη στιγμή της ύπαρξης, εξωτερικά ερεθίσματα όπως αγγίγματα, ακούσματα, συναισθήματα, μυρωδιές, γεύσεις, όψεις, σκέψεις, ιδέες, πράξεις, εμπειρίες, βιώματα, συμβάντα, μνήμες, συμπεράσματα, κώδικες, αρχές και κανόνες που ως γεωπνευματικά στοιχεία επικάθονται και καθιζάνουν όλο και πιο βαθιά στον γεωπνευματικό χώρο του κάθε ανθρώπου. Όπως στη γη, στον γεωλογικό χώρο από τα χημικά στοιχεία υπό την άσκηση των δυνάμεων, των αντιδράσεων, της πίεσης και της θερμοκρασίας δημιουργούνται χημικές ενώσεις, ορυκτά και πετρώματα, έτσι κατά αντιστοιχία συμπεριφέρονται και τα παραπάνω γεωπνευματικά στοιχεία στον γεωπνευματικό χώρο. Επίσης όπως αναφύονται και διακλαδίζονται τα φυτά έτσι αναπτύσσονται και εξελίσσονται οι γεωπνευματικοί

χώροι. Μαζί οι δύο αυτές αναλογικές σχέσεις συγκροτούν και αποτελούν την βασική αρχή της γεωπνευματικής διαδικασίας και της ιδιομόρφωσης.

Ο κάθε καινούργιος γεωπνευματικός χώρος ακαριαία από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του και εμφάνισής του υπόκεινται σε μία διαρκή εισροή των γεωπνευματικών στοιχείων - από μία κρύα πέτρα μέχρι μία χαμηλόφωνα ειπωμένη λέξη - που συγκροτούν τον εξωτερικό γεωπνευματικό χώρο. Οι ποσότητες στοιχείων αυτής της εισροής είναι ακαθόριστες αλλά σίγουρα μεγαλύτερες σε σχέση με αυτές, που το κόσκινο της αντίληψης φιλτράροντας τις αισθήσεις καταφέρνει να συγκρατήσει στην επιφάνεια της συνείδησης και προλαβαίνει να καταγράψει στην άμεσα ανακαλούμενη μνήμη.

Τα μεγέθη των ερεθισμάτων ενός συμβάντος, οι διαστάσεις της μνήμης που αυτά καταλαμβάνουν και τα σώματα των συναισθημάτων που αναφύονται μεταβάλλονται καθώς αποκολλώνται από τον εξωτερικό γεωπνευματικό χώρο και καταβυθίζονται προς το κέντρο του εσωτερικού γεωπνευματικού χώρου ενώ συγχρόνως απομακρύνονται από το χρονικό κέντρο, στο οποίο λαμβάνει χώρα το εκάστοτε συμβάν. Τα στοιχεία αυτά κατά την εκκίνησή τους διαθέτουν το μέγιστο ποσοστό ευκρίνειας, το οποίο ελαττώνεται όσο κατευθύνονται προς το αέριο εσωτερικό κεντρικό σημείο, όπως η στέρα αίσθηση που έχουμε για κάτι, το οποίο συνέβη μόλις τώρα με τον καιρό ρέπει προς την ασάφεια.

Από τη στιγμή που βιώνουμε κάτι, ουσιαστικά, αυτόματα το μετατρέπουμε σε ανάμνηση. Οποιασδήποτε φύσης και αν είναι τα εξωτερικά ερεθίσματα, οι αισθήσεις τα εισάγουν εντός μας υπό τον κοινό για όλα κώδικα της μνήμης. Η μνήμη ως πηγή των εννοιών. Στο ταξίδι τους προς τα έγκατα του ανθρώπινου γεωπνευματικού χώρου όλα αυτά τα στοιχεία ενώνονται μεταξύ τους καθώς και με τα υπόλοιπα στοιχεία που συγκροτούν την προγονική δομή της καινοφανούς ύπαρξης σε άπειρους ποσοτικούς και ποιοτικούς συνδυασμούς. Όπως τα γεωλογικά στοιχεία μετακινούνται διαμέσου ρηγμάτων και χασμάτων, παρασύρουν και παρασέρνονται, εκρήγνυνται και λιώνουν, αποσαθρώνονται και

ανασυνιστώνται σχηματίζοντας έτσι φλέβες, επιστρώσεις και διαστρωματώσεις ορυκτών και πετρωμάτων, ανάλογα και τα γεωπνευματικά στοιχεία ακολουθούν τέτοιες ιδιαίτερες διαδρομές και διαδικασίες καθώς εσωτερικεύονται. Η αντίληψη μετά από κάποιο στάδιο αδυνατεί να παρακολουθήσει και να αναλύσει το μηχανισμό σύμφωνα με τον οποίο αυτές πραγματοποιούνται. Στα μέρη που συντελούνται οι ζυμώσεις αυτές ξεκινάνε και αναδύονται οι σκέψεις μας σαν φουσαλλίδες αέρα από τα βάθη των ωκεανών.

“περισσότερο ή λιγότερο παραμένουμε ξένοι προς τη σκέψη μας.”

Την πορεία κάθε στοιχείου θα μπορούσαμε να την παρομοιάσουμε με το αχανές σύστημα πολυγωνικών σχηματισμών που αναπτύσσεται στον αμμόδη βυθό από την διάχυση του ηλιακού φωτός στην θάλασσα, όπου κάθε σημείο, στο οποίο τέμνονται τα πολύγωνα, να σημαίνει την ένωση ή την διάσπαση είτε και τα δύο, του ενός στοιχείου με το άλλο και την κάθε φορά αλλοίωση αυτής της ένωσης. Η διαρκής μετακίνηση των φωτεινών σημαδιών-γεωπνευματικών στοιχείων πάνω στις διαρκώς μεταβαλλόμενες δαιδαλώδεις τροχιές τους, δεν επιτρέπουν την ύπαρξη οποιουδήποτε μίτου της Αριάδνης.

Ο άνθρωπος μπορεί να θεωρηθεί ως μία απόληξη των παραπάνω πολυγωνικών σχηματισμών, που αναπτύσσονται στο σύστημα ενός περιβάλλοντος, του πλανήτη, του σύμπαντος, του όλου. Ο ανθισμένος κόρνος, που θαυμάζουμε είναι μέρος της δράσης μιας αγριμονίας, ενός δακτυλιοσκόληκα, μίας σταγόνας νερού που εξατμίζεται στον μακρινό ωκεανό. Το τοπίο που απολαμβάνουμε, με τον ήλιο να δύει στον ορίζοντα είναι μέρος της ανάπτυξης της αργίλου, που πάνω της στεκόμαστε.

“στη θέση που στέκομαι στεκόταν πριν λίγο ένας μετεωρίτης, ένας πλανήτης, ένας ήλιος, ένας κόσμος - στέκεται το σύμπαν.”

Ανάμεσα σε αυτά, που ιεραρχούμε και θεωρούμε καίρια γεγονότα της ζωής μας, τα οποία εσωτερικεύτηκαν ως επιστροφές γεωπνευματικών υλικών συγκροτώντας τις γεωπνευματικές διαστρωματώσεις της υπόστασής μας, βρίσκονται άλλα γεγονότα-στρώματα και ανάμεσα σε αυτά χιλιάδες άλλα γεγονότα-στρώματα σε άμεση σχέση και επαφή μεταξύ τους.

Τοποθετώντας τώρα όλα τα γεγονότα, φαινόμενα και τεκταινόμενα, ως διαρκώς μετακινούμενους και μεταβαλλόμενους βρόγχους στο σύστημα των πολυγωνικών σχηματισμών και αναπτύξουμε κατόπιν αυτό το σύστημα όχι μόνο στη μία επιφάνεια, κατά ένα επίπεδο αλλά στον χώρο, στο όλο, θα έχουμε, σαν ένα πέπλο με απόλυτα πυκνή ύφανση και άπειρο όγκο, το σύστημα του γεγονότος.

Μέρος των διαστάσεων της δράσης του γεγονότος επιδρούν και στον άνθρωπο, ως τμήμα του γεωπνευματικού χώρου του όλου. Η γεωπνευματική διαδικασία είναι αποτέλεσμα της ποιοτικής διαφοράς αντίστασης, που συναντά το γεγονός στον άνθρωπο. Από τη στιγμή που διαπερνάει το γεγονός έναν άνθρωπο και αρχίζουν να εσωτερικεύονται τα στοιχεία του γεγονότος σ' αυτόν, συγχρόνως ξεκινάει και το αρχικό στάδιο της ιδιομόρφωσης, η εσωτερική ιδιομόρφωση. Τα στοιχεία ιδιομορφώνονται - είτε ενώνονται σε καινούργιους συνέχεια σχηματισμούς είτε αποδεσμεύονται από προηγούμενους σχηματισμούς - και διαλύονται στον εσωτερικό απόλυτο γεωπνευματικό χώρο του ανθρώπου. Αυτούς τους σχηματισμούς, τα γεωπνευματικά ορυκτά, τα οποία καθιζάνουν σταδιακά στο στερεό και υγρό μέρος και κάποια καταλήγουν να μετεωρίζονται στο αέριο κέντρο, καλείται ο άνθρωπος να ανασέρνει και να εξωτερικεύει κατά το στάδιο της εξωτερικής ιδιομόρφωσης.

Τα διαδοχικά στάδια της εσωτερικής και της εξωτερικής ιδιομόρφωσης συγκροτούν το φάσμα της ιδιομόρφωσης. Ένα φυσικό πρότυπο ιδιομόρφωσης είναι η φωτιά. Η ανάπτυξη στον φυσικό κόσμο λογίζεται ως μία ειδική ιδιομόρφωση, μία διαμόρφωση με συναίνεση.

“ο άνθρωπος είναι πολύγωνο και η φύση στρογγυλή.”

Το ποσοστό ιδιομόρφωσης ενός συστήματος, είναι αντιστρόφως ανάλογο προς το ποσοστό διαμόρφωσης, που ασκείται στο σύστημα αυτό.

Ένα σώμα αποχτάει τη μέγιστη τιμή ιδιομόρφωσης όταν αναπτύσσεται σε άπειρο χώρο και δε συναντάει άλλα σώματα και την ελάχιστη τιμή όταν όλα τα όριά του είναι και όρια άλλων σωμάτων με αντίθετη φορά ανάπτυξης. Στο φυσικό κόσμο, στο γεωπνευματικό χώρο του *όλου*, επειδή τα σώματα δεν υφίστανται ως αυτοτέλειες, δε μπορεί να υπάρξει η μέγιστη ούτε η ελάχιστη τιμή ιδιομόρφωσης. Το ποσοστό ιδιομόρφωσης ενός συστήματος αντιστοιχεί στο κατά πόσο ιδιομορφώνεται αντί να διαμορφώνεται στην διάρκεια της ανάπτυξής του ο γεωπνευματικός του χώρος.

Το ποσοστό ιδιομόρφωσης ενός συστήματος είναι ίσο με το άθροισμα των ποσοστών ιδιομόρφωσης των επιμέρους υποσυστημάτων, που συγκροτούν το σύστημα αυτό.

Μπορούμε να ορίσουμε τον άνθρωπο ως σύστημα συμπεριφορών, το κοινωνικό γεγονός ως σύστημα ανθρώπων, την κοινωνία ως σύστημα κοινωνικών γεγονότων. Κατόπιν από τον συνδυασμό των συστημάτων αυτών, μπορούμε να ορίζουμε πλήθος άλλων συστημάτων ανάλογα με το αντικείμενο της έρευνας κάθε φορά.

Η ιδιομόρφωση συντελείται από την εκμετάλλευση του γεωπνευματικού υλικού ως καύσιμο της δημιουργίας καινούργιου γεωπνευματικού χώρου.

Σχηματικά μπορούμε να το προσεγγίσουμε σαν μια ταινία, όπου στην μία πλευρά της εκδηλώνεται η γεωπνευματική διαδικασία και στην άλλη εκδηλώνεται η ιδιομόρφωση. Αυτή η ταινία αποτελεί έναν ιμάντα, ο οποίος περιστρέφεται στο σχήμα του συμβόλου του απείρου και στο σημείο τομής, πραγματώνεται η δημιουργία - ως καταστροφή της ιδιότητας - του καινούργιου χώρου κατά τη διόγκωση του γεωπνευματικού χώρου του ανθρώπου μέσα στον εξωτερικό γεωπνευματικό χώρο. Ο όγκος του χώρου αυτού είναι και το μέγεθος

της ελευθερίας του ανθρώπου. Της ελευθερίας για την ανακούφιση της υποχρέωσης ως πηγή της ηδονής. Η κινητήριος δύναμη αυτού του συστήματος είναι ο τρόπος, που η γενετήσια ορμή και η αναγκαιότητα της επιβίωσης, ανακουφίζονται στον εκάστοτε σχηματισμό του κοινωνικού γεωπνευματικού χώρου.

“στην ιστορία του ανθρώπου το ιστορικό γεγονός είναι ο ιστορικός άνθρωπος.”

Ο εξωτερικός χώρος είναι παροντικός. Ο εσωτερικός είναι και παρελθοντικός. Από τον εσωτερικό χώρο προέρχεται το παρελθόν του εξωτερικού. Ο εξωτερικός χώρος είναι ο κάθε στιγμή μελλοντικός εσωτερικός χώρος και εν δυνάμει αντίστροφα. Ο άνθρωπος είναι η συνάντηση των δύο αυτών χώρων.

Στον κάθε νέο άνθρωπο που γεννιέται, του παρέχεται από τους προγόνους του μία στοιχειώδης αρχική γενετήσια ενέργεια, μία ποσότητα ζωής, μία προγονική φωτιά, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της γεωπνευματικής διαδικασίας και της ιδιομόρφωσης. Στα πρώτα στάδια ανάπτυξης του γεωπνευματικού χώρου κάθε ανθρώπου, οι συνθήκες ελευθερίας, που απαιτούνται για την ιδιομόρφωση εξαρτώνται από το βαθμό, που του τις παρέχουν όσοι τον φροντίζουν. Δηλαδή κατά πόσο επιτρέπουν την ανάπτυξη στην κλίση ιδιομόρφωσης, ελαττώνοντας αντίστοιχα τη στρέβλωση της κλίσης αυτής. Το σύστημα του γεωπνευματικού χώρου του κάθε ανθρώπου συνδέεται με το σύστημα του προγονικού του γεωπνευματικού χώρου, ως ένα υποσύστημα, μέρος ενός ευρύτερου συστήματος. Η γέννηση του ανθρώπου δεν αποτελεί τελικά ένα ανεξάρτητο σημείο εκκίνησης μίας ατομικής ανάπτυξης, αλλά μία καινούργια διόγκωση σε κάποιο σημείο του προγονικού γεωπνευματικού χώρου στο σχήμα ενός κάκτου. Έτσι ο άνθρωπος πέρα από τα στοιχεία, που καταρρέουν εντός του προερχόμενα από τον εξωτερικό γεωπνευματικό χώρο του όλου, αναρρέουν συγχρόνως και στοιχεία από τον εσωτερικό προγονικό του γεωπνευματικό χώρο. Ο άνθρωπος ιδιομορφώνοντας το γεωπνευματικό του χώρο ενεργεί και στην ιδιομόρφωση του προγονικού του γεωπνευματικού χώρου. Η

γεωπνευματική διαδικασία και η ιδιομόρφωση επιτρέπουν την κίνηση - ως το αδύνατο να υπάρχει κάτι όπως υπήρξε - σε όλες τις ακτίνες του χρόνου.

"το παρόν το ζω σαν το μέλλον που θέλω να ζήσω και το μέλλον θέλω να το ζήσω σαν το παρελθόν που θέλω να έχω ζήσει."

δεύτερο μέρος

Μέσα στην αέναη ροή του γεωπνευματικού υλικού του όλου, ο άνθρωπος ως μέρος του όλου και τύπος γεωπνευματικού υλικού αναπτύσσεται και αναπτύσσει τον εαυτό του. Αναπτύσσομαι από το γεγονός και αναπτύσσω τον εαυτό μου καθώς αλληλεπιδρώ και κατανοώ το γεγονός. Το αναπτύσσομαι είναι αρκετά αυξημένο στα φυτά και τα ζώα σε σχέση με το αναπτύσσω και εξαρτάται ανάλογα του βαθμού εξέλιξής τους. Στον άνθρωπο τα ποσοστά αυτά αυξομειώνονται σε σχέση με το ποσοστό ιδιομόρφωσης και διαμόρφωσης. Δεν υπάρχει συγκεκριμένος τύπος σχέσης της μεταξύ τους αλληλεπίδρασης αλλά εξαρτάται κάθε φορά από τα συστήματα και τις συνθήκες. Τόσο στα φυτά και στα ζώα όσο και στον άνθρωπο τα μεγέθη του αναπτύσσω και αναπτύσσομαι εξαρτώνται από το βαθμό ιδιότητας της βούλησής τους. (Σε κάθε χαρακτηριστικό ενός αντικειμένου υπάρχει ένας βαθμός ιδιότητας στο κατά πόσο η ιδιότητα αυτού του χαρακτηριστικού χαρακτηρίζει το αντικείμενο αυτό).

Η βούληση εμφανίζεται με δύο βασικές μορφές. Πρώτον τη φυσική βούληση, ως εναντίωση σε αυτό που τείνει να επικρατήσει και αφορά τα πάντα ως ένας από τους βασικούς ρυθμιστές του όλου-γεγονότος, της συνέχειας. Δεύτερον τη λογική βούληση που αφορά μόνο τον άνθρωπο. Όσο αυξάνεται το ποσοστό ιδιομόρφωσης η λογική βούληση μεταμορφώνεται σε χαοτική βούληση. Στη

χαοτική βούληση ο αιτιοκρατικός βαθμός τείνει στο μηδέν και παρουσιάζεται με το να επιτρέπει να προκληθεί η ανάδυση της απόφασης ως μη-επιλογή στην προσπάθεια το λάθος να προκύπτει αληθές.

“κάθε βεβαιότητα είναι μια κλειστή πόρτα.”

Στην αρχή της ανάπτυξης του γεωπνευματικού χώρου ενός καινούργιου ανθρώπου επικρατεί το αναπτύσσομαι, ως η γονιδιακή φυσικά προκαθορισμένη ανάπτυξη του οργανισμού στο κάθε φορά ιδιαίτερο περιβάλλον (το ίδιο υγρό καθώς χύνεται σε διαφορετικά περιβάλλοντα δοχεία παίρνει και το αντίστοιχο σχήμα) και σε σχέση με τη φυσική βούληση. Παράλληλα καθώς οι αισθήσεις του και η διανόησή του εξελίσσονται αρχίζει να κερδίζει χώρο και το αναπτύσσω, ως ανάπτυξη βούλησης. Προϋπόθεση της ευδοκιμίας του αναπτύσσω είναι η παροχή και εξασφάλιση του αναπτύσσομαι.

Το αναπτύσσω έχει να κάνει με την ανάπτυξη πέραν του αναπτύσσομαι. Βάση του αναπτύσσομαι και σε σχέση με τον περιβάλλοντα γεωπνευματικό χώρο μέσα στον οποίο κάποιος αναπτύσσεται, προκύπτει ένα βασικό σχήμα του γεωπνευματικού χώρου του καθενός που σε γενικές γραμμές μοιάζει με τον γεωπνευματικό χώρο όλων των άλλων. Σε αυτό το βασικό σχήμα έρχεται το αναπτύσσω για να προκαλέσει διαφοροποιήσεις στην ανάπτυξη αναλόγως με τα ποσοστά διαμόρφωσης και ιδιομόρφωσης.

Όσο αυξάνεται το ποσοστό διαμόρφωσης του συστήματος οποιουδήποτε γεωπνευματικού χώρου οι διαφοροποιήσεις αμβλύνονται ενώ όσο αυξάνεται το ποσοστό ιδιομόρφωσης οι διαφοροποιήσεις οξύνονται.

Ο βαθμός ιδιότητας της διαφορετικότητας του κάθε ανθρώπου έχει να κάνει με τον τρόπο που αναπτύσσει τον γεωπνευματικό του χώρο. Η βασική διαδικασία του αναπτύσσω είναι η δημιουργία έτσι ώστε μπορούμε να πούμε ότι ο βαθμός ιδιότητας της διαφορετικότητας είναι ανάλογος του βαθμού ιδιότητας της δημιουργικότητας.

Το αναπτύσσω ξεκινάει από τη στιγμή που ο άνθρωπος αρχίζει να ανασύρει γεωπνευματικά υλικά (ορυκτά, πετρώματα) από το αέριο κέντρο του γεωπνευματικού χώρου. Από τη στιγμή που θα εντοπιστούν τα αναγκαία κάθε φορά υλικά, αρχίζει η ανάσυσή τους μέσω της αμφίδρομης λειτουργίας των αισθήσεων ως υπεραίσθησης κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης της δημιουργίας. Τα υλικά αυτά, τα γεωπνευματικά πετρώματα και ορυκτά, προσπαθούμε να τα ανασύρουμε με όσο δυνατόν ηπιότερες αλλοιώσεις αφού από τη στιγμή της απομάκρυνσής τους ξεκινάει η τριβή και η φθορά τους. Αυτούσια όπως υπήρχαν στο κέντρο είναι αδύνατο να ανασυρθούν. Κάποια στιγμή συγκρούονται με την επιφάνεια της υγρής περιοχής του γεωπνευματικού χώρου διαταράσσοντάς τη όπως η πέτρα που πέφτει στο νερό. Έτσι αρχίζουν να διακρίνονται στην αρχή ως η διαθλασμένη εικόνα ενός αντικειμένου που αναδύεται και σταδιακά με όλο και μεγαλύτερη ευκρίνεια ωσότου καταλήξουν στη στερεά περιοχή και τα ανασκάψουμε ως *σύγχρονη αρχαιότητα*. Κατά τη διάρκεια της δημιουργίας τα δυσδιάκριτα και χωρίς σαφή όρια αρχικά υλικά συνδέονται σε συγκεκριμένο χώρο ώστε κατά την εξωτερίκευσή τους να μπορούν να γίνουν αντιληπτά μέσω των πέντε αισθήσεων από τον άνθρωπο. Τα καινοφανή αυτά γεωπνευματικά στοιχεία ως συσσωρεύσεις έργου, δημιουργίες, καλύπτουν όλο το εύρος των ανθρώπινων ενεργειών. Τη στιγμή που εξωτερικεύεται πλέον ένα τέτοιο υλικό είναι και η συγκλονιστική πρώτη στιγμή που και ο ίδιος ο άνθρωπος, ο δημιουργός κοιτάζει αυτό που υπήρχε εντός του και μέχρι τότε του διέφευγε. Συγχρόνως και ακαριαία το υλικό αυτό επαναεσωτερικεύεται τροφοδοτώντας και ενδυναμώνοντας την προγονική, αρχική φωτιά. Η φωτιά αυτή είναι που σχηματίζει τον καινούργιο γεωπνευματικό χώρο κατά το τελευταίο στάδιο της εξωτερικής ιδιομόρφωσης όπως το ηφαίστειο στη θάλασσα σχηματίζει την καινούργια γη. (Τα υποπροϊόντα της καύσης συμμετέχουν ξανά στη γεωπνευματική διαδικασία).

“τα όρια του εαυτού μας δεν είναι τα όρια του δέρματός μας.”

Η διάρκεια της δημιουργίας ταυτίζεται με το χρονικό διάστημα από την εκκίνηση της διαταραχής της υγρής περιοχής και μέχρι να επανέλθει αυτή πάλι σε κατάσταση ισορροπίας και αταραξίας. Η διαταραχή αυτή αναλογεί στην κατάσταση υπερλειτουργίας που περιέρχεται ο άνθρωπος όταν δημιουργεί και η σταδιακή εξισορρόπηση με το συναίσθημα ανακούφισης που συνοδεύεται η ολοκλήρωση της διαδικασίας της δημιουργίας. Αυτό αποτελεί ένα πρώτο μέρος της δημιουργίας επειδή η ολοκλήρωση της δημιουργίας δεν ταυτίζεται με την ολοκλήρωση του έργου δημιουργίας, αλλά επεκτείνεται χρονικά και για όσο μέσω του έργου αυτού συσχετίζονται άνθρωποι, εσωτερικεύοντας και εξωτερικεύοντας επανειλημμένα μέρος του υλικού αυτού.

“οι δημιουργίες είναι τα υπολήμματα των επιθυμιών.”

Θα μπορούσαμε να πούμε πως ο αντίκτυπος της δημιουργίας έστω και αν αποδυναμώνεται διαχέεται άένα και μόνο ο αφανισμός οποιασδήποτε πληροφορίας της θα μπορούσε να εξαλείψει και την επέκτασή της.

Η αυθεντικότητα και η διαφορετικότητα του καινούργιου γεωπνευματικού χώρου που αναπτύσσει κάποιος, η ιδιομόρφωσή του, εξαρτάται από τον τρόπο που το αναπτύσσω και η δημιουργία επιτρέπονται και εξελίσσονται. Δηλαδή αναλόγως τα ποιοτικά χαρακτηριστικά των υλικών που κάποιος ανασύρει, εξωτερικεύει και τροφοδοτεί την προγονική, αρχική φωτιά του. Το είδος των υλικών και η ένταση της φωτιάς καθορίζουν την ιδιαιτερότητα στη σχηματοποίηση του καινούργιου γεωπνευματικού χώρου. Για να μπορέσει ο άνθρωπος να καταβυθιστεί, να ανιχνεύσει και να εντοπίσει τα ποιοτικότερα, τα ωραία (αυτά που τη δεδομένη στιγμή υπάρχουν στη μέγιστη ευφορία τους), τα κατάλληλα κάθε φορά υλικά χρειάζεται να κατευθυνθεί με την αλήθεια για κυνηγό και τη φαντασία για λαγωνικό. Η αλήθεια όχι ως το αποτέλεσμα μιας διαδικασίας αλλά ως η ίδια η διαδικασία της ανάσυρής της. Και η φαντασία ως αυτό που συνεχίζεται πέρα από εκεί που μπορείς να φτάσεις. Για να φανερώνεις την

αλήθεια χρειάζεται να εξέρχεται της μνήμης σου, να διαφεύγει της επίβλεψής σου. Η επιτυχία αυτής της προσπάθειας είναι ανάλογη στο κατά πόσο εκδηλώνεται και αυξάνεται η χαοτική βούληση έναντι της λογικής βούλησης. Η αλήθεια αποτελεί τη λυδία λίθο της γεωπνευματικότητας.

Η προσέγγιση και η επίτευξη χαοτικής βούλησης συναρτάται με την οξύνοια που αναπτύσσει ο καθένας στο να αναγνωρίζει, να ξεχωρίζει και εντέλει να διακρίνει τις διαμορφώσεις από τις ιδιομορφώσεις στα γεωπνευματικά στοιχεία του γεωπνευματικού του χώρου και κατ'επέκταση στο γεωπνευματικό χώρο του όλου.

Στον άνθρωπο παρουσιάζονται διαρκώς γεωπνευματικά στοιχεία είτε εισρέουν, είτε αναρρέουν και κάποια από τα οποία – όσα συλλαμβάνονται από την συνείδηση – καλείται να τα επισημάνει και να τα αναγνωρίσει. Για να τα αναγνωρίσει χρειάζεται αρχικά να τα διακρίνει, να τα ταξινομήσει και να τα τοποθετήσει κάπου νοηματοδοτώντας τα ως κάτι, ανεξάρτητα σε τι θα μετατραπούν στην άγνωστη πορεία που θα ακολουθήσουν στη διάρκεια της καταβύθισής τους στο εσωτερικό του ανθρώπου. Εάν στη θέση που τοποθετείς κάτι το είχαν τοποθετήσει έτσι και άλλοι και εσύ το γνώριζες αυτό, τότε ακολουθείς, αποδέχεσαι και αναπαραγάγεις μία διαμόρφωση. Εάν η θέση που του προσδίδεις είναι καινούργια επιτυγχάνεται μια ιδιομόρφωση. Εάν τέλος δε το γνώριζες αλλά συνέπιπτε η τοποθέτησή σου με αυτή κάποιου ή κάποιων άλλων, τότε αποτελεί πάλι ιδιομόρφωση. Είναι καθοριστική σημασίας η διαδικασία, ο τρόπος που οδηγείσαι σε κάποια τοποθέτηση, ο δρόμος που καλύπτεις και ανακαλύπτεις προς μία θέση.

“τι υπάρχει και τι δημιουργείται;”

Αν δεν προσπαθούμε να επιτρέψουμε στη δημιουργία να εξελίσσεται ελεύθερα και αποφεύγουμε αυτό που η αλήθεια σηματοδοτεί κάθε φορά, αρχίζουν να εξαλείφονται οι διαφοροποιήσεις στις αναπτύξεις του κάθε γεωπνευματικού χώρου και συγχρόνως αλλοιώνεται και ο υπάρχον μέχρι τότε γεωπνευματικός μας χώρος. Αποδεχόμενοι όλο και περισσότερο έτοιμες διαμορφώσεις

για οτιδήποτε μας απασχολεί, αρχίζουμε σταδιακά να μοιάζουμε μεταξύ μας ταυτιζόμενοι σε ένα πρωτότυπο, σε ένα προσφερόμενο διαμορφωμένο πρότυπο (τα διαφορετικά υγρά καθώς χύνονται σε όμοια περιβάλλοντα δοχεία παίρνουν το ίδιο σχήμα). Συγχρόνως από τη στιγμή που παραγκωνίζουμε μια διαδικασία δημιουργίας παραδινόμενοι σε ένα μιμητισμό του αποτελέσματος, δηλαδή παύουμε να ανασύρουμε τα κατάλληλα πετρώματα ή δεν ανασύρουμε σχεδόν καθόλου πετρώματα αρχίζει να διαταράσσεται η ροή των γεωπνευματικών στοιχείων. Έτσι αυξάνεται η ποσότητα πετρωμάτων στο εσωτερικό κέντρο μειώνοντας ασφυκτικά την αέρια περιοχή, εξαλείφοντάς την σιγά σιγά. Αυτό συνεχίζεται και στην υγρή περιοχή ώπου αρχίζει πλέον να λασπώνει και να βαλτώνει η ύπαρξη. Η φωτιά δεν τροφοδοτείται πια αρκετά και όλο το σύστημα σταδιακά ψύχεται και συστέλλεται. Στο τέλος όλος ο γεωπνευματικός χώρος μετατρέπεται σε έναν πετρωμένο μονολιθικό χώρο και καταρρέει κάτω από το ίδιο του το βάρος. Η ύπαρξη ουσιαστικά υπό την πίεση των εξωτερικών δυνάμεων διαμόρφωσης καταθλίβεται και τελικά συνθλίβεται.

“για κάθε απόχρωση επιθυμίας κατασκευάζεται μία αντίστοιχη θρησκεία-επιλογή.”

Η δημιουργία δεν ταυτίζεται με το έργο δημιουργίας, δεν εξαντλείται σε αυτό όπως και το έργο δημιουργίας δεν είναι μόνο κάποιο αποτέλεσμα αλλά παραμένει πάντα μέρος μιας διαδικασίας. Όταν η δημιουργία παρουσιάζεται αποκλειστικά ως το έργο, ως κάποιο αντικείμενο, αυτό πάντοτε γίνεται ώστε να αφαιρείται από τον άνθρωπο ο ζωτικός τρόπος ανάπτυξης και ανάδειξης της ιδιομόρφωσής του. Παρουσιάζεται η δημιουργία ως ένα όμορφο αλλά στομωμένο μαχαίρι. Όπως δε μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ένα γεύμα ανθρώπων μόνο από τα αποφάγια έτσι και η δημιουργία δεν αντιπροσωπεύεται αποκλειστικά από το έργο που προκαλεί. Αν επιζητάς την ιδιομόρφωσή σου, αυτό που θα εξωτερικέψεις χρειάζεται να του επιτρέπεις να ξεδιπλώνεται ως μια άγνωστη διαδρομή αναμφίβολης ολοκλήρωσης και να αποφεύγεις απλώς να διεκπεραιώνεις

και να εκτελείς κάτι ήδη διαμορφωμένο. Η δημιουργία δεν εξαντλείται σε κάποιο εν δυνάμει μήνυμα και νόημα αλλά αποτελεί και το δρόμο από τον οποίο διέρχεται αυτό. Αυτό που δημιουργείς, ανακαλύπτεις, εφευρίσκεις κάπου εκτός της κυρίαρχης διαμορφωμένης ροής χρειάζεται να μην το επιστρέφεις για να το παρουσιάσεις ως θέαμα εντός της, αλλά να επιχειρείς να προκαλέσεις μία παρέκκλιση της ροής προς το σημείο εκείνο. Να προσκαλείται έτσι ο άλλος να ανοίξει έναν καινούργιο δρόμο προς το σημείο αυτό, μία καινούργια ροή παρασέρνοντας στην πορεία του διαφορετικά υλικά. Να επιτρέψει σε αυτό που εσύ εξωτερικεύεις να επιδράσει πάνω του ως απόλυτη κατάθεση και όχι μέσω διαμορφωμένων τρόπων αποδοχής και νοηματοδότησης. Καθώς ιδιομορφώνεσαι και αναδεικνύονται οι διαφοροποιήσεις σου ουσιαστικά παροτρύνεις τους υπόλοιπους να αναζητήσουν τέτοιες λεπτομέρειες ιδιομόρφωσης και στις δικές τους αναπτύξεις.

“να είμαστε οι πηγές και όχι τα εμφιαλωτήρια.”

Η ελευθερία δεν είναι ελευθερία επιλογής. Σε έναν κόσμο επιλογών πώς εμφανίζονται και από ποιους παρουσιάζονται ως τέτοιες; Και τα κριτήρια για τις επιλογές μας πώς αποκτώνται;

“μαθαίνουμε να γινόμαστε βοσκοί των σκέψεών μας.”

Δε χρειαζόμαστε έναν κόσμο που υπάρχουν δυνατότητες αλλά έναν κόσμο που επιτρέπεται η δυνατότητα να υπάρξεις και να υπάρχεις. Να ευδοκιμείς δίχως να καλλιεργηθείς. Να παρουσιάζονται οι αναπτύξεις περισσότερο ως αφετηρίες και λιγότερο ως προσθήκες. Όχι ως κλαδιά ενός δέντρου αλλά ως καινούργια δέντρα. Αντίθετα σήμερα η ελευθερία μας μοιάζει με την ελευθερία του χάμστερ να τρέχει στον τροχό. Δεν έχουμε να απελευθερωθούμε από κάτι αλλά να ζήσουμε ελεύθερα ή όχι. Η προσπάθεια απελευθέρωσης από τη μία αλυσίδα και κατόπιν από κάποια άλλη εντέλει λειτουργεί ως ανάχωμα προς την ελευθερία. Η σταδιακή απελευθέρωση, το να θεωρείς την ελευθερία σε τμήματα

οδηγεί στο παράδοξο του Ζήνωνα. Το βέλος ποτέ δε θα φτάσει.

Η ίδια η ζωή μέσα από απρόβλεπτα γεγονότα (ευτυχήματα, ατυχήματα, δυστυχήματα), τα οποία δεν ελέγχουμε, μας αποδεικνύει πόσο εύκολα από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να ανατραπεί. Όταν όμως καλούμαστε αυτοβούλως να την ανατρέψουμε το θεωρούμε αδύνατο, σχεδόν απαγορευτικό. Οι άνθρωποι όπως και τα δοχεία μπορούν να παραμένουν γεμάτοι με τρεις τρόπους. Είτε αποθηκεύοντας ένα υγρό, είτε τροφοδοτώντας τα διαρκώς με το ίδιο υγρό, είτε τέλος μεταγγίζοντάς τους διαρκώς διαφορετικά υγρά.

“γιατί να είσαι κάποιος όταν μπορείς να είσαι οποιοσδήποτε;”

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Τ. Ε. Λ. Ο. Σ.

